

עין משפט ו**גור מוצה**

ל א מיי פילא מה' ערה בתולה הל'ז [נושע' אה'ע קונו טעף ג'ז]
לא ב מיי מיל' קינן ספה הל'ז:
לב ג מיי פייע מל' ספה'מ הל'ז:

מוסף רש"י

אם ישראל הוא. שיכל קיים העשה והיחזיקה, מחזיר ואילו לוקה, ואם כהן הוא. שאסור בגרושה לוקה ואילו מחזיר (מכות י"ז). בא הכתוב ליתן עשה אחרא לא תעשה. אם מחזיר ועבדת על ללא בזה משפטיו, נחקו הכהני עבדה על מעשיו על שלר לאין, לומר זה עשה ונתקת עבירתי שטרעתי (שבועות ג'). דעמתי שז עשו על לאו, שם מחזיר ירעפתי ויפטר (סנהדרין ג"ג). שבעשה האמור אחזיר קמטנו וכפכמנו על גרושה הללו (מכות ד'). לומר שאין לוקין עליו, כל לאו שניתק לעשה אין לוקן לוקין עליו, דמשעת הוה היא קמטנו, אם עבדור על הללו עשה זאת והיכל, ועוד דלא יכלו ללאו דתמיהה שהתקנת נעמן לו (ספחים ט"ז). לא מן השם הוא זה. כלומר טעם זה אינו מן העיקר (סנהדרין ג"ג). לא טעם זה הוא פטור (חולין י"ג). אין מעשה זה עיקר, דלא שניתק לעשה אין לוקין עליו, אלא מפני מה מחזיר אינו לוקה לפי שהוא לאו שאין בו מעשה (מכות: ד' ע"ג; שבועות ג'). הריהו ליה לאו שאין מעשהו. יב. לו וכל אכל ותחלו עשה ותר (חולין י"ג). העצמות. שלא יכול לנכודן מפני שהתורה בו שפירת העלם ונותר כהן מוח והרי הוא נותר וטעון שריפה, וכן דר"ק, מעשהו בשר פסח שנתמלא באימלו וימותר (ספחים י"ג). ישרפו בשעה עשר. שהוא חולו על מועד, ואפי"ם שנגסל בניקור לאשון און שפלו לטרפו ביו"ט (שם). ליתן בקר שני לשריפתו. שהוא חולו על מועד, והכי משמע והנותר ממנו לבקר לאשון, עד בקר שני וממנו ומשפחה (ש"ב ט"ב) כשיעור בקר שני שהוא חולו על מועד משפרו אבל ביו"ט לא (שם י"ג).

שנינו גוסמאן

פ' ז'ל מנהגיכם. פ' לאו הרהר מימנ' (ש"ס י"ג) פ' אלהביכם א"ל שאני מימר דהיה ליה תרי לראי: ל"א שני מימר דהו ליה לאו שזיה בכל דלמיה נכזי' וסומקין ועשה דליה אינו שיה בכל דלמיה נכזר וסומקין ואילו וכן לא אלים עשה דליה לאפקי מלף שזיה בכל [ע"י רש"י ד"ה ל"א משקין] (ש"ס י"ז) והרי אונס דלאו דליה אינו שיה בכל דלמיה כהניס ועשה סיה בכל דלמיה כהניס ואלו אונס שאם לאו כ"ו אמר ליה כהניס קבוצת כהניס טעמא אחרינא כ"ו יבתי ישראל דלאו סיה בכל ועשה שזיה בכל אלים לאפקי מימנ' כמ"י. וע"י רש"י ד"ה ל"א משקין] (ש"ס י"ז) אמר עשה ועקר אדן לאו (ש"ס י"ז) קאמרתי שזיה כהניס דעממא אחרינא ניביר דכתי בהו רחמנא קדושת מירא פ' ד' רש"י מירא ל"א שאני התם משום דהוי מימר לאו הוה בכל והוי אונס ואלו שאני סיה בכל אלים ולקן דמעת אונס וכו' עד יתירא כמחלו וכו' (הג"ה: פ' ט) ותוריר ממנו עד בקר והנותר ממנו עד בקר עד הוי מ' ען מתיבת מכלל עד מתיב ורבי ע"ן משתה ככלל עד הוי מ' אלא בכל הספרים ישינס לא גרסין (ש"ס י"ז) ליתן לו בקר (ש"ס י"ז) משום דעבר צוממלא דרעמא הוה משום ל"ג, אונס הוא ל"ג (הג"ה: פ' ט) הוה אונס תרומת חסם תרומת סכרי ומעשר הקדש אלתניב עגלי מוניין ותמימינס גזל משכון ופיאה סימנ (ש"ס י"ז) א"ל מנא הוה דבא אנתא בקא מחזיר קא מחזיר ומתק' (ש"ס י"ז) ל"א מעינין כ"ו פירן והרי מימר: ל"א. י"ב ודחק להאי לישנא לפי דתמונה נמי לאו שזיה בכל און, וע"י גליון (ש"ס י"ז) אסקרי להו להמיר אבל לאור דלא תאחר לא הוי אלא לישראל דמפירש מעשר ראשון ופריך (ש"ס י"ז) גרסיה דלאו מלי מ' (ש"ס י"ז) ל"א דאיקרו רלשית (ש"ס י"ז) וכן דפי"י. פ' ט) מנא אונס הקדשים תמונה לניטורים ומעשר שני לנאשון מע"פ שהוא עובר גל"ת מה שעשה עשו מ"ל כ"ו לא תאחר ששמע דלשולטו כ"ו ילקח על לאו הניתק (ש"ס י"ז) פ'ט' דלעיל דהרימו. תיפת דלאמר מתק' (ש"ס י"ז) פ' דניטורשמו ל"ו פ' קרל להכשיר

ויקדמו כזכורים לתרומה משום דליקרו כזכורים ותרומה למעשר ראשון משום יא'דליקרו תרומה ורלשית ומעשר ראשון לשני משום דלית ביה רלשית פירוש דלית ביה תרומת מעשר ובמילתא פירש טעם אחר יטו ורש"י כתב וזה לשונו ויקדם כזכורים לתרומה משום דלית להו ד' שמות רלשית ומלאה ותרומה וכזכורים ותרומה ליה לה אלא שלשה שמות רלשית ודמע ותרומה ויוקדם תרומה למעשר ראשון שאין זה אלא ז' שמות כגון מעשר ותרומת מעשר ויוקדם מעשר ראשון לשני שאין לו אלא שם אחד מעשר שני יא'תלמוד לומר מלאתך ודמךך לא תאחר דלכולהו קא משתעי שחמור שבהן לא תאחר אלא יחזמקיים החמור לקל וכי היכי דקאמר ר' אלעזר לוקה במקדים מעשר שני לראשון ה"ג במקדים מעשר ראשון לתרומה ותרומה לניטורים עב"ל: ובר"ל ראו הניתק אעשה אין אוקין ע"זיו והרי מימר. ורל"ת וכי טעלה על דעמיה דלצ"י לומר על לאו הניתק לעשה ולקי שילוח הון דמשעה שלמיה היא במסכת חולין (דף קמ"א): דלס לקח האס על הצניס משלח ואינו לוקה משום דהוי לאו הניתק לעשה וכן גבי נותר אמר כז' הכוזב לראש עשה אחר לא מעשה לומר שאין לוקין עליו וכן גבי אונס תנ"ה) שאס גירש מחזיר ואינו לוקה וארו"י דפשיט ליה לצ"י בשילוח הון ונותר ואונס דסמיכי עשה דידהו אלאו דלא לקי אלא שהיה תמיה אלאו דמעשר דלא סמיך מכל סאמערותיכס תרימו אלאו דלא תאחר ומשום הכי פריך והרי מימר כ"ו ואע"ג דסמיך העשה אחר הללו מיהו מדמה מילתא למילתא דכי היכי דגבי תמורה לקי בלאו הניתק לעשה משום דאינו מקיים העשה צדיס ה"ג היה לן למימר מכל מעשרותיכס תרימו אע"ג דמקיים העשה צדיס מיהו כיוון דלא סמיך לא היה לנו להחזיק את ללאו הניתק לעשה ואע"ג דוהשיב את הגזילה אשר גזל (ויקרא ה') לא סמיך ללאו מ"מ ניתק גמור הוא דאי אפשר לעשות השבה אלא לאחר הללו אבל מכל מעשרותיכס אפשר לקיימו אפי"י אם לא עבר הללו יחומ"מ מדמה ליה למימר: הדר"י אונס דחד א"א

וחד עשה ויא אתי חד עשה ועקר א"א. פירוש לדיך דלמרת דמכל מעשרותיכס תרימו דלא איירי אלא בהקדמת תרומה למעשר ואפי" הכי הוי ניתוק להקדמה דכזכורים יזולמעשר אלמא אית לך דלאו שניתק למתקמו אמר"י דניתק כולו והרי אונס דלאו דידיה ניתק לגבי ישראל ולא אמרינן דניתק לגבי כהן אלמא דהיכא דניתק מנתקמו לא ניתק כולו: **בהג"ה**ם קאמרת שאני כהנים דרבי רחמנא בהן קדושה יתירתא. פרש"י ואהכי אחמור דלילקו אע"ג דהוי לאו שאניו שזיה בכל ולא הניחא יטו ור"י פירש כיוון שאסר הכתוב גרושה לגבייהו אינו ניתק אלא לעשה דלא דמי להא דלעיל יטו דלמך תרימו הוי ניתוק גם מהקדמה דכזכורים דמיינה שמע"י שיכול לתקן את אס עיות והקדים תרומה לניטורים דכך לי אס הקדים מעשר לתרומה כאילו הקדים תרומה לניטורים: **בתנא"י**. לא קאי אהאי סוגיא [ד'] דלאו הנייתק לעשה אלא אפלוגתא דלאו שאין זו מעשה: ור**ב"י** יעקב **האי והנותר מאי עבד צ"ה**. ואס תלמר הא אליטריך להורות לנו דין שריפה ויש לומר דמן הסמיכות קפריך למאי הלכתא כתביה הכא סמוך ללאו אי לאו לנתוקי תאס ליתכניה במקום אחר:

רבא אמר א"א מהני מירי. תאס אס כן שומט פסח על החמור לפסול ויש לומר (י' דניטורשמו ל"ו פ' קרל להכשיר וקשה כרס ס' אוןן כזכור ליתסר ופשיטא לן דאינו אסור אלא ניחא למה לא נאסר כרס אוןן מכל שתעבתי לך הרי הוא בכל האילן ואפילו נפל ממילא השצר לתוך החלב אסור אבל כרס אוןן דממילא מותר אינו בכל האילן אפילו נעשה צדיסיט. ז"ע:

ד:

הבל ממירין פרק ראשון תמורה

ומשני אפטורא קאי. ולא קשיא דרבי יוסי צרבי חנינא אדרבי יוסי צרי חנינא יט (א) וקאמי ר' יוסי צרי חנינא למימר אף המקדים לקרות שם לתרומה קודם לניטורים הוי לא מעשה שאין זו מעשה ואינו לוקה: ומאי שנה מימר דלקי. כדקאמרת לעיל [ג.] חוץ מנשבע ומימר:

[ב] אינימא משום דניטורו. דקאמר זו תחת זו ועשה מעשה דמעיקרא חולין והשתא קדש: ה"ג מקדים תרומה לניטורים נמי דניטורו עושה מעשה. שקורא עליה שם ומציאה לקדשת תרומה: לאו שניתק לעשה. ללא דכתיב (שמות כג) מלאתך ודמךך לא תאחר (ט) עשה דכתיב (במדבר יח) מכל מעשרותיכס י'ת תרימו ודרשי ליה בעלמא וערך שמעמלא לקמן (דף ה'): למעשר שהקדימו בכרי דעבר על לאו דלא תאחר שהקדים מעשר לתרומה ונתיקה ללאו ממלקות והעמידו צחור ומפריש ואע"ג דלא סמיך אהסדרייטו חשיב ליה לאו שניתק לעשה ואהכי לא לקי: והרי מימר דהוי לאו שניתק לעשה. לאו דכתיב (ויקרא טו) לא יחליפנו עשה ואס הנמר יימר: פרי לאו ועשה. לא יחליפנו ולא יימר ואהכי סופג את הארבעים: והרי אונס. מאנס בתולה עוה דהכי כתיב בעניינה (דברים כג) לא יוכל לשלחה: וחד עשה. דכתיב (שס) ולו מהיה לנשה: אס ישראל הוא מחזיר. משום דבעמוד והחור קאי ואפשר ליה לקיימי מרווייהו עשה ולא מעשה דאפשר צחורה אבל כהן דלאו בעמוד והחור קאי משום דאינו נושא גרושתו ודאי לוקה משום לא יוכל לשלחה כל ימינו דלא אחי עשה עוקר לא מעשה לומר שאין לוקין ודאי לוקין וקשיא למאן דלמר דלאו שניתק לעשה אין לוקין: ה"ג שאני כהניס דעמעא אחרינא נינהו דרבי כהן קרא קדושה. דכתיב ויקרא [א] אמור אל הכהניס נפש לא יטמא וכיון דחמיר קדושהייהו חמיר עלייהו טפי מישרחל דלילקי אפי"י אלאו שניתק לעשה אע"ג דישרחל לא לקי: יט [א] ל"א משני (א)

כי פריך והרי מימר שאני התם דאהכי לוקה משום דהוי מימר לאו שזוה בכל דכולי עלמא אסקרי יט להמיר ופריך והרי אונס כ"ו דהשתא לא הוי לאו לדידה דלא יוכל לשלחה שזיה בכל אלא שירשלא שחם ישראל וחד עשה ואס המר יימר: אונס דהוי אחר עשה הוא. עשה ולי תהיה לנשה. לא דכתיב לא יוכל לשלחה: ואם בתן הוא אוקה. קרא עבר על לאו לא יוכל לשלחה: ואינו מחזיר. דאסור בגרושה אלמא דלא מהני ליה עשה לבחן דלא לילקי: משום הכי אוקי דרבי בתו רחמנא בכהניס קדושתא יתירתא. הא בעלמא לא תעשה שניתק לעשה את לקי: נ"א שאני מימר משום הכי לא מבטיל עשה ללאו. הוה ליה לאו ששוה בכל הדכל אסורין להמיר לבתולה ועשה דידיה ואם המר יימר אינו שזיה בכל בלתייה כבכור ושומקין דאין עושיית תמורה אפילו דיעבד הילכת לא אלים עשה לאפקי דמן לאו ששוה בכל: ודרי אונס. דלא דיילה אינו שזיה בכל בלתייה כתיבתי דלא אמרינן גבי כהן לא יוכל לשלחה ואם גורשה לא ימינ בעמוד והחור קאי כמו שהייב ישראל אלא תאחר גירושיה שוב אינו מחזירה ועשה דידיה ולו תהיה לנשה תחת אשר ענה שזיה בכל אפילו ככתביה ואפילו הכי לא אלים עשה לאפקי ממלקות לבחן. א"ל כהניס עבא אחרינא נינהו הילכך אחמיר עלייהו דלקי לגבי ישראל דהאי לאו ששוה בכל ועשה ששוה בכל אינו עשה

[א] נמי אפטורא כ"ו. פי אפי" דיש זו מעשה דניטורו כ"ו: [ב] רש"י ד"ה אילימא. אילימא לוקין וקאמי ר' יוסי: (ט) ד"ה לאו שנתק וכו' א"ל תאמר ניתק לעשה: (א) ד"ה ל"א משני. נ"ב גירסא תלמתי היה לפני רש"י ז"ל כמו שמוצא בנשי"י:

ג'ליון הש"ם
גבי רבא אמר לא מהני. ע"י זכום ד' קיד ע"ג מוס' ד"ה הימר:

הגהות הגר"א
[א] נמי אפטורא כ"ו. פי אפי" דיש זו מעשה דניטורו כ"ו: [ב] רש"י ד"ה אילימא. אילימא לוקין וקאמי ר' יוסי: [ג] ד"ה ל"א משני כ"ו. אפי" יוכל להטילנו: [ד] תר"ה כמנא. ללא הניתק לעשה. דמאן ודאי הוי ניתק לעשה ולא שייך למוציא דלעיל:

ומפיק מיד לאו ולא לקי אלא מחזיר ואינו לוקה משום דהכתוב נחקו לעשה וכד' אבין: העצמות והנדרין. שיל פסח: ישרפ. בט"ו לפי שאין שרפה דוחה לא את השבת ולא את הי"ו"ט: ואמר חזקיה כ"ו: א"י עבד מהני. כלומר אע"פ שעבר מה שעשה עשוי דאי לא מהני לא עשה כלום אמאי לקי:

[א] תרומה (ש"ס י"ז)
[ב] ז"ל מתניתיכס וכן בכל העמוד. (טו) ז"ל ומש"ה (ש"ס י"ז)
[ג] נ"א לתרומה (ש"ס י"ז)
[ד] תקדים (ש"ס י"ז)
[ה] ז"ל מתניתיכס וכן בכל העמוד. (טו) ז"ל ומש"ה (ש"ס י"ז)
[ו] נ"א לתרומה (ש"ס י"ז)
[ז] נ"א לתרומה (ש"ס י"ז)
[ח] נ"א לתרומה (ש"ס י"ז)
[ט] דניטורשמו ל"ו פ' קרל להכשיר דכתיב לא תשחט על החמק דם ובחי אע"פ ששהטו בו בקרי ובחי (ש"ס י"ז)

שיטה מקובצת

אפילו לאו האב מכלל עשה דהכי מוכח בסמוך דפריך מכל חלבן. חוסי. ע"י בהשפוטו בסוף המסכת: **רבא אמר א"א מהני מירי**. גליון א'ן להקשות תורש בשרו ובחומר ליתסר לרבא כיון דלא מהני. דמדאסר כלאי הכרס מכלל דבורעיני שרו: תוס' ד"ה וב' לאו הניתק לעשה אח"י וכו'. עיין בהשפוטו בסוף המסכת: שם אילאו דלא תאחר. עיין בהשפוטו בסוף המסכת: תוס' ד"ה בתנאי' וכו' **לראו שאין בו מעשה**. ע"י בהשפוטו בסוף המסכת: תוס' ד"ה רבי' יעקב וכו'. ליבתיה במקום אחר א"י לא ליכתביה כלל דפשיטא דכל דתורש בשריפה מושפעת את הנותר באש (שמות טט ספוק לד') ומשני להכי סמוך והנותר אצל לא תותירוי כדתנאי לטמוך בקר בקר לומר שאין שורפין קודשים ביו"ט: תוס' ד"ה רבא וכו' וי"ל רבא נבע. ודיל הגליון וי"ל דלא מהני וי"ל דהוי דרומעבדי ממילא וזוה שפכל אפילו שרר ע"כ: תוס' ד"ה רבא וכו' אפילו נעשה בידים. ואי' תורש בשרו וחומר ליתסר החרישה א' וי"ל מדגלי רחמנא בכלאי הכרס דאסירי שי"מ דשאר כלאים מותרים: תוס':

מסורת הש"ס

[א] ע"י מוס' זכום קי"ד ע"ג ד"ה אלמא. ש"מ. ט' ממות טו. [לקמן ג' א.] ופען ז' כימות ה. ושי"ג. ד' סנהדרין סג. פסחים פד. חולין פכ. גל. קמח: ממות ד: טו. שביעית ג: ג. ט' וע"י פסחים דף פ"ד ע"א. ש"מ. ו' פסחים פג. ו' שבת כד: ע"ש קלב. ע"ש פסחים פג: ע"ש. ט' לקמן ה. ט' (פסחים פ"ה ה"ד. רכ"ט.) וע"י פסחים ג: ג. ט' (וע"י חו"ט פסחים סג. ד"ה השואטן.) ט' וע"י סוכות ל"ד ע"ב. ש"מ. ט' וע"י חו"ט חולין קטו. ד"ה כל שתעבתי לך. ט' [ג] חולין קט"ו ע"א ובמ' שם ד"ה כל שתעבתי. ג' (ג' מהרט"ט א').

תורה אור השלם

1. מכל מתנהיבם תרימו את כל תרומות יי מכל חלבן את מקורשן מקומו: במדבר יח כט 2. ולא תותירו מקומו עד בקר ודבקה מקונו עד בקר כאש תשרפו: שמות יב י

הגהות הב"ח

(ה) רש"י ד"ה ומשני וכו' אדר' יוסי צרי חנינא דתיק ס"ל אין לוקין וקאמי ר' יוסי: (ט) ד"ה לאו שנתק וכו' א"ל תאמר ניתק לעשה: (א) ד"ה ל"א משני. נ"ב גירסא תלמתי היה לפני רש"י ז"ל כמו שמוצא בנשי"י:

גליון הש"ס

גבי רבא אמר לא מהני. ע"י זכום ד' קיד ע"ג מוס' ד"ה הימר:

הגהות הגר"א

[א] נמי אפטורא כ"ו. פי אפי" דיש זו מעשה דניטורו כ"ו: [ב] רש"י ד"ה אילימא. אילימא לוקין וקאמי ר' יוסי: [ג] ד"ה ל"א משני כ"ו. אפי" יוכל להטילנו: [ד] תר"ה כמנא. ללא הניתק לעשה. דמאן ודאי הוי ניתק לעשה ולא שייך למוציא דלעיל:

רבינו גרשום

לא כי יתאמר דר' יוסי בתינא אפטורא קאי. אפיל לוקין. והכי קאמר כ"ו: נתקו אעשה. דבתי מכל מעשרותיכס תרימו לומר שאין לוקין עליו אם הקדים וקאמר ד'הא שפתיא. וימוש הכי לא לקי דהכתוב נחקו לעשה: תרי א"י. לא יחליפנו ולא ימיר: וחד עשה ואס המר יימר: אונס דהוי אחר עשה הוא. עשה ולי תהיה לנשה. לא דכתיב לא יוכל לשלחה: ואם בתן הוא אוקה. קרא עבר על לאו לא יוכל לשלחה: ואינו מחזיר. דאסור בגרושה אלמא דלא מהני ליה עשה לבחן דלא לילקי: משום הכי אוקי דרבי בתו רחמנא בכהניס קדושתא יתירתא. הא בעלמא לא תעשה שניתק לעשה את לקי: נ"א שאני מימר משום הכי לא מבטיל עשה ללאו. הוה ליה לאו ששוה בכל הדכל אסורין להמיר לבתולה ועשה דידיה ואם המר יימר אינו שזיה בכל בלתייה כבכור ושומקין דאין עושיית תמורה אפילו דיעבד הילכת לא אלים עשה לאפקי דמן לאו ששוה בכל: ודרי אונס. דלא דיילה אינו שזיה בכל בלתייה כתיבתי דלא אמרינן גבי כהן לא יוכל לשלחה ואם גורשה לא ימינ בעמוד והחור קאי כמו שהייב ישראל אלא תאחר גירושיה שוב אינו מחזירה ועשה דידיה ולו תהיה לנשה תחת אשר ענה שזיה בכל אפילו ככתביה ואפילו הכי לא אלים עשה לאפקי ממלקות לבחן. א"ל כהניס עבא אחרינא נינהו הילכך אחמיר עלייהו דלקי לגבי ישראל דהאי לאו ששוה בכל ועשה ששוה בכל אינו עשה

ומפיק מיד לאו ולא לקי אלא מחזיר ואינו לוקה משום דהכתוב נחקו לעשה וכד' אבין: העצמות והנדרין. שיל פסח: ישרפ. בט"ו לפי שאין שרפה דוחה לא את השבת ולא את הי"ו"ט: ואמר חזקיה כ"ו: א"י עבד מהני. כלומר אע"פ שעבר מה שעשה עשוי דאי לא מהני לא עשה כלום אמאי לקי:

[א] תרומה (ש"ס י"ז)
[ב] ז"ל מתניתיכס וכן בכל העמוד. (טו) ז"ל ומש"ה (ש"ס י"ז)
[ג] נ"א לתרומה (ש"ס י"ז)
[ד] תקדים (ש"ס י"ז)
[ה] ז"ל מתניתיכס וכן בכל העמוד. (טו) ז"ל ומש"ה (ש"ס י"ז)
[ו] נ"א לתרומה (ש"ס י"ז)
[ז] נ"א לתרומה (ש"ס י"ז)
[ח] נ"א לתרומה (ש"ס י"ז)
[ט] דניטורשמו ל"ו פ' קרל להכשיר דכתיב לא תשחט על החמק דם ובחי אע"פ ששהטו בו בקרי ובחי (ש"ס י"ז)

שיטה מקובצת

אפילו לאו האב מכלל עשה דהכי מוכח בסמוך דפריך מכל חלבן. חוסי. ע"י בהשפוטו בסוף המסכת: **רבא אמר א"א מהני מירי**. גליון א'ן להקשות תורש בשרו ובחומר ליתסר לרבא כיון דלא מהני. דמדאסר כלאי הכרס מכלל דבורעיני שרו: תוס' ד"ה וב' לאו הניתק לעשה אח"י וכו'. עיין בהשפוטו בסוף המסכת: שם אילאו דלא תאחר. עיין בהשפוטו בסוף המסכת: תוס' ד"ה בתנאי' וכו' **לראו שאין בו מעשה**. ע"י בהשפוטו בסוף המסכת: תוס' ד"ה רבי' יעקב וכו'. ליבתיה במקום אחר א"י לא ליכתביה כלל דפשיטא דכל דתורש בשריפה מושפעת את הנותר באש (שמות טט ספוק לד') ומשני להכי סמוך והנותר אצל לא תותירוי כדתנאי לטמוך בקר בקר לומר שאין שורפין קודשים ביו"ט: תוס' ד"ה רבא וכו' וי"ל רבא נבע. ודיל הגליון וי"ל דלא מהני וי"ל דהוי דרומעבדי ממילא וזוה שפכל אפילו שרר ע"כ: תוס' ד"ה רבא וכו' אפילו נעשה בידים. ואי' תורש בשרו וחומר ליתסר החרישה א' וי"ל מדגלי רחמנא בכלאי הכרס דאסירי שי"מ דשאר כלאים מותרים: תוס':

עין משפט ו**גור מוצה**

לו א מיי פרא מהל' צבורות הלוי' והלויה:

לו ב מיי פרי סעי' הלכה ה: לב ג מיי פרי מהל' גבינון והמטה הל' אל:

ב ד מיי פרי מהל' תמוה הל':

בא ה מיי פרי מהל' פסולי העקשות הלכה א:

בב ו מיי פרי מהל' עזרת ויהי' הלוי:

בג ז מיי פרי מהל' תרומות הל' ב:

בד ח מיי פרי מהל' תרומות הלכה יג טור וי"ד סימן ע"א:

בה ט מיי וטור ס:

בז י מיי פסוי' מהל' אסורי נזילה עושין אה"ע פ"ח ע"ד:

בז ב מיי פרי מהל' אסורי נזילה הליו':

תורה אור השלם

1. אך בכור שור או בכור כשב או בכור עז לא תפדה קיש' הם את דמם תורק על המזבח ואת חלבם תקטיר אשה לר"ח יוחזק לוי:
מבדרי ח"ו

2. לא יבקר בין טוב לרע ולא ימירו ואם הומו ימירו ויהי' הוא ותמורתו יתנה קוש' לא יגאלו:
ויקרא ז' ב:

3. לא יתקיימו ולא ימיר אתו טוב ברע או רע בטוב ואם הומו ימיר בתוהו בתוהו ויהי' הוא ותמורתו יתנה קוש':

4. אך בכור אשר יבקר לוי' בתוהו לא יקדש שם אתו אם שור אם שו' לוי' הוא:

5. וקצא אל המזבח אשר לפני ה' ובקר עליו ולקח מדם הפר ומדם השעיר ונתן על קרנות המזבח כסב:
ויקרא טו ח:
6. מלאךך ודמךך לא תאמר בכור בגיך תתן לוי':

7. כן תריגו גם אתם תרומת ה' מכל מעשיתיכם אשר תקחו מאת בני ישראל ותחת מטנו את תרומת ה' לאהרן הכהן:

8. אלמנה וגרושה ותקלה ונה את אלה לא יקח פי אם בתולה מעמי יקח אשה:

9. ולא יחלל ויעו בעמי כי אני ה' השעיר ונתן על קרנות ה' כל אשר בו מום לא תקברו בו לא יקחו ויהי' קלבם:
ויקרא כב כ:

10. וישור ורעה שרוע וקטש וקרבך תעשה אתו ולגדר לא יקרה:
ויקרא כב כ:

מוסף רש"י

מוצה בסוף המסכת

שינויי נוסחאות

אן צבור הוא דאתא תמיא (ש"ס)
אן גיבש אבל נמכר הוא (הגר"א)
אך כולמה אך בכור שור או בכור כשב או בכור עז כן תפדתו ומתן מהן בין תמורת בכור ומעשר לשאר כל הקדשים שכל העשרותם נמכרים באיטלו ונשחטים באיטלו ונתקלו בליטרא חוץ מן הכבור ויש לטן (ש"ס)
אך אבי שאני (ש"ס)
אן הוא קריב. מית לא נמכר (ש"ס)
צ"ל לה' הוא קריב. ויהי כמזבס פ"א ע"ג (ש"ס)
אן קהל נפקא אלה (ש"ס)
אן ומעשר שאם נתערב דמן (ש"ס)
אן ליה פ"א ליה מולקת (ש"ס)
אן טוה.
אן ופ"א יחפי יחפי סכח מנה ליה פסקא ליה מולקת פי שתי מעשרין דבני לוי' ואשתי ר' יונתן ואמר מזה פני עולמו ומה פני עולמו יאשי כ"י אן יגאל ואמר דתמניא לא יבקר בין טוב לרע ולא ימירו ונתן מהן בין בכורים ודמךך זו היא תרומה ומן המקדים תרומה לבכורים א"ע"ג דקא עשרת מעשר ראשון מקמייה דתשקול תרומה מ"מ פתישי תרומה (ש"ס)
אן צלל דגן ומולקתו פ"י ש' שאין צלל דגן (ש"ס)
אן תיובתא דרבא אמר כך רבא שאני התם דבתיב ולא יחלל ובעמי ואבוי (ש"ס)
אן והרי המקדיש בעלי (לאן תקריבו ותביא. (ש"ס)
אן קיש' ואלה א"מ לך הן לך בתיב פי אן לנתיב ויהי' כ"י ואשתי ר' יוס' ויהי' כ"י אן לנתיב חו"א ארצוי נמי מנתי קמ"ל (ש"ס)
אן קדשי ואבוי פי אמת הן נמקת (ש"ס)
אן אלמנה גרוי כסוכי (ש"ס)
אן תמנא שרוע וקלות נדכס (ש"ס)
אן עיי רש"י.
אן ואיתקוש מעשר ובכור אהדי דלקמן (ש"ס)
אן מפי האי הוא דתמיס כי לנכוחי ספי' ומפי' ולאפי' האי כי לחולין ספי' ואחיי' מה"ד מלא זו כי (ש"ס)
אן לנכוחי ספי' ואחיי' ד"ה ולאפי' כי ספי' מלא זו קדשו קמ"ל קהל דמרויחו קדשי ספי' (ש"ס)
אן תמית קמ"ל עד מיתא ס"ג נמקת (ש"ס)
אן מיסות ממאן ואלין פירש נמקת (ש"ס)
אן לפי שהנאתן להקדש (ש"ס)
אן ספי' ופדס רש"י (ש"ס)
אן כבור ומעשר [בעלן] מומין אן חוסם (ש"ס)
אן צדיח כשחיה על (ש"ס)
אן שהנאתן נמקת (ש"ס)
אן כרי יונתן (ש"ס)
אן מפי' העברה העברה.
צכסר (ש"ס)
אן לאפי' דלמתי' כמקסת צילה מעשר (ש"ס)
אן ודפסי' דמשם לא נטל וכו'.
אן פטור הלוי מתרומה גדולה נאמרי מעשר מן המעשר מעשר מן המעשר אמרי (ש"ס)
אן צ"ל מתמטיס, מן תמנא

וּלְרַבָּא **האי** הוא אַמְעוּטִי **בְּבוּר**.
וַחֲסַם תּאמַר וּלְאִיִּי דמוקִי הוא צְבוּיִוּוּ יִהֲא לַמְעוּטִי צְבוּר מְנַלְיָה וְאוּמַר הִרִיס לְדַפְי הַמַּסְקַנְאָמִי יִנְחֵא דַמְפַקִי צְבוּר דְּלֵי עֵבִיד לֹא מַהֲנֵי וּמַעֲשַׂר יִלְפִי מַהֲעֵבְרָה הֲעֵבְרָה מְצַכּוּר וְאִיכּ יִלְפִינִי סְפִיר חַרְמִיס גְּלוּלָה גְּלוּלָה

ממעשר ולא אילטרין הוא דחרמיס לומר צבויוויו יחא:
שְׂאֲנִי התם דאמר קרא א יח"ע ב'ו'.
דמשמע חילולין הוא עושה ואינו עושה ממוזות וכיון דלזינו עושה ממוזות תפסי צה קדושין ורין לומר דדיינו מיימיות הלמ"ד שניה חזל אין לומר דכלל יתור הלמ"ד שניה נמי דרשינן הכי חילולין הוא עושה ואינו עושה ממוזות ותפסי צה קדושין דע"כ לאו ממוזות ותפיסת קדושין תליין זה צוה שהרי קאמר רבי יהושע צפ"ו החולץ (יבמות דף מט).
דלצין ממוזר אלא מייציי מיימיות בית דין חזל מייציי כרייתות לא הוי ממוזר ומיימדלכ"ע לא תפסי צהו קדושין צמיציי כרייתות אלא לאו הא צהא תליא חזל מיימורא דלמ"ד ספיקי ספיי (דלא תפסי) צה קדושין דלס אינו ענין לממוזות מנהו לענין תפיסת קדושין וכן משמע דמיימורא מיימד[דרש] מדלמזר ולאציי (ש"ס)
אס (כן) יימא קרא לא יחל מנאי לא יחלל:

וַשַׁנְתַּעֲרַב רַמְנָן בְּכַל הָעוֹלָמִין שְׁקַרְבִּינָן לַגְּבִי מִזְבַּח וְאֲבִיִּי הָאִי סְבַרְא מְנַא לִיָּה וַיִּמְיָן מוֹלַקַּח מִדָּמָם הַפֶּר וּמִדָּמָם הַשְּׁעִיר וְהוֹלָא דָּם הַפֶּר מִרוּבֵה מוּשַׁל שְׁעִיר וַיִּמְיָן לַעוֹלָמִין הַשְּׂאִינִן מִבְּמַלְיָן זֶה אֵת זֶה וְהִי' דַּתְרַנְיָא וְלִקַּח מִדָּמָם הַפֶּר וּמִדָּמָם הַשְּׁעִיר וְיִשְׁהוּ מַעוּרְבִין דְּבַרְי רַבִּי יֵאשִׁיָּה וּרְבָא הֲתָם מִזֶּה הָתָם מִזֶּה בְּפַנִּי עֲצֻמוּ וּמִזֶּה בְּפַנִּי עֲצֻמוּ וּסְבַר לַה כְּרַבִּי יוֹנָתָן וְהָרִי מַעֲשַׂר דָּאמַר רַחֲמֵנָא לֹא יִגְאַל וַיִּתְנָן יֵשׁ לְהֵן פְּרִיָוִין וְלַתְּמוּרוֹתֵיהֶן וַיִּחַ חוּץ מִן הַבְּכוּר וּמִן יֵשׁ לְהֵן פְּרִיָוִין וַיִּלְךְ שְׂאֲנֵי הֲתָם יֵעֲבֵרָה עֲבָרָה בְּכַכּוּר הָרִי וַיִּתְּרִימָה תְּרוּמָה לְבִיכּוּרִים דָּאמַר רַחֲמֵנָא מִלְּאַתְרַךְ וְדַמְעָךְ לֹא תֵאחֲרִי וַיִּתְּנָן הַמְּקַדִּים אֶף עַל פִּי שְׁהוּא בְּלֹא תַעֲשֶׂה יִמָּה שְׁעֵשֶׂה עֲשׂוּי וַאֲמַר לְךָ רַבָּא שְׂאֲנֵי הֲתָם דָּאמַר קִרָּא מְכַל מַעֲשֵׁרוֹתֵיכֶם תְּרִימוּ (תְּרוּמָה) וְלֹאֲבִיִּי מִיבְעִיָּא לִיָּהוּ כְּדָאמַר לִיָּה רַב פְּפָא לֹאֲבִיִּי אֵלֵא מוּעָתָה אֲפִילוּ הַקְּדִימוּ בְּכָרִי נְמוּ יַנְיַפְטַר אִ"ל עֲלִיךְ אֲמַר קִרָּא מְכַל וַיִּמַּעֲשֵׁרוֹתֵיכֶם תְּרִימוּ מַה רְאִית לְרַבּוֹת אֵת הַכָּרִי וְלַחֲצִיָּא אֵת הַשִּׁיבּוּלִין יִמְרַבָּה אִנִּי אֵת הַכָּרִי שִׁישְׁנֵוּ בְּכַלָּל וַיִּדְוִגּוּ יִמּוּצִיָּא אִנִּי אֵת הַשִּׁיבּוּלִין שְׂאִינִן בְּכַלָּל דִּיגּוּן וְהָרִי אֲלֻמְנָה לַכְּהֵן גְּדוֹל דַּרְחֵמְנָא אֲמַר אֲלֻמְנָה וגְרוּשָׁה לֹא יִקַּח וַיִּתְּנָן כֹּל מְקוּם שִׁישׁ קְדוּשִׁין וְיֵשׁ עֵבִירָה הוֹלֵד הוֹלֵךְ אַחַר הַפְּגוּם וַיִּשְׂאֲנֵי הַכָּא דָּאמַר קִרָּא וַיִּלָּל וְרַעוּ וְלֹאֲבִיִּי גִימָא קִרָּא לֹא יִחַל מַנְאי לֹא יִחַלֵּל אַחַד לוֹ וְאַחַד לַה וְהָרִי וַיִּקְדִּישׁ בְּעַלְי מוּמִיָן לַמְּזֻבַּח דַּרְחֵמְנָא אֲמַר כֹּל אֲשַׁר בּוֹ מוּם לֹא תִקְרִיבוּ וַיִּתְּנָן הַמְּקַדִּישׁ יִבְעִלִי מוּמִיָן לַגְּבִי מִזְבַּח אֶף עַל פִּי שְׁהוּא בְּלֹא תַעֲשֶׂה מַה שְׁעֵשֶׂה עֲשׂוּי תִיּוֹבְתָא דְּרַבָּא אֲמַר לְךָ רַבָּא שְׂאֲנֵי הֲתָם דָּאמַר יֵשׁ קִרָּא וַיִּלְגְּדַר לֹא יִרְצָה רַצְיוּ הוּא דְלֹא מַרְצָה הָא מִיקְדַּשׁ קְדִישׁ וַיִּתְּנָן וְלֹאֲבִיִּי אִי דְלֹא אֲמַר רַחֲמֵנָא וְלִגְדַר לֹא יִרְצָה הוּא אֲמוּנָא וַיִּתְּנָן כַּעוּבַר מִצוּהָ וּבִשְׂרָ קַמְשַׁמַּע לָן וְהָרִי מִקְדִּישׁ מְצִימוּן לְבִדְקָ הַבַּיִת דָּאמַר וַיִּתְּנָן רַחֲמֵנָא גְּדַרְבָּה

הַכִּיפּוּרִיס יִתְחַל לֵטָּ כַּחוֹזֵק עַל קִרְוַת מוּצַח הַפְּנִימִי.
הַדְּבַר יָדוּעַ שְׁדַם דְּפַר מְרוּבֵה מִדַּם הַשְּׁעִיר וְאֲפִי' הַכִּי מִיַּקְרִי דַם הַשְּׁעִיר וּמַהֲנִיא וְרִיקְטָה מְכַלֵּן לַעוֹלָמִין שְׂאִינִן מְצַטְלִין אִי אֵת זֶה:
וְרַבָּא.
מַהֲסָא לֹא נִפְקַא דְּפַר מְרַצֵּב לַהוּ אֲלָלָא לֵטָּ נּוֹתָן מוּזָה צְבִנִי עַלְמוּ וּסְכַר לַה כְּרִי' לֵטָּ וְיִתְּנָן [וְיִתְּנָן] דְּאִמַר צַמֶּס' יוּמָא צַפְרֵק הוֹיִאֵלוֹ לוֹ (דף י:).
אִין מַעֲרִיצִין דַם פֶּר וְשְׁעִיר לְקַרְוַת מוּצַח הַפְּנִימִי אֵלֵא נּוֹתָן זֶה צְבִנֵוּ וְזֶה צְבִנֵוּ:
לֵטָּ עַבְרָה.
עַבְרָה.
צְבוּר כְּתִיב (שְׁמוֹת יג) וְהַעֲבַדְתָּ לוֹ פֶּטֶר רַחַם וּצְבַעֲשָׁר כְּתִיב (ויקרא טו) כֹּל אֲלָלָא יַעֲבוּר:
לְדָאמַר לִיָּה רַצַּ פְּפָא לֹאֲבִי.
לֵטָּ צַמֶּס' צִיָּה (דף יג:).
דְּלֻמְרִינָן מַעֲשַׂר רֶאשׁוֹן שְׁהַקְדִּימוּ לוֹי לַכְּהֵן צְשִׁלִיס קוּדַם שְׁהוּפַרְשָׁה תְּרוּמָה גְּדוּלָּה מִן הַעַמְרִיס וְנַמְנָא שְׁסַפְסִיד לוֹי לַכְּהֵן תְּרִי מַמְתָּה צְבַעֲשָׂר שְׁהוּא נוֹטֵל וַיִּמַּעֲשַׂר לֹא נַטַּל כַּהֵן כְּלוֹס אֲפִי' הַכִּי פְּטוּר מֵאֵן מַתְרוּמָה גְּדוּלָּה שְׁנֵאמַר [בַּמִּדְבַּר ית] מַעֲשַׂר מִן הַמַּעֲשַׂר אֲמַרְמִי לָךְ וְלֹא תְרוּמָה גְּדוּלָּה וְתְרוּמַת מַעֲשַׂר מִן הַמַּעֲשַׂר וְאִמַר לִיָּה רַצַּ פְּפָא לֹאֲבִי אִי הַכִּי אֲפִי' הַקְדִּימוּ לוֹי לַכְּהֵן צְכָרִי אַחַר שִׁמְרַחֵן נְמוּי לִיפְטַר לוֹי וְאִמַרְי נַקַּט צְשִׁלִיס:
מְכַל [מִמַּעֲשֵׁרוֹתֵיכֶם].
לְלוּסִי קַאמַר רַחֲמֵנָא (בַּמִּדְבַּר ית) מַה אֵת תְּרוּמַת ה' מִתְּרוּמָה גְּדוּלָּה:
כִּרִי אִידוּגָן.
וְאִיקְרַעַב לִיָּה לַתְּרוּמָה גְּדוּלָּה כְּכַתִּיב [דְּבָרִים ית] רֹאשִׁית דַּגְּךָ:
כֹּל מְקוּס שִׁישׁ קְדוּשִׁין מוּפְסָיִן וְיֵשׁ עֵבִירָה צְבוֹתָן קְדוּשִׁין וּמְפַרְשָׁה הֵתָּן [קְדוּשִׁין טו:] דִּיִּינוּ אֲלֻמְנָה לַכְּהֵן גְּדוּלָּ:
אֲחַר פְּגוּס.
דְּהוּי חַלְלָ.
אֲלֻמְנָא מַהֲנֵי מַדְקַתֵּי יֵשׁ קְדוּשִׁין דְּלֵי לֹא מַהֲנֵי לֹא תַפְסִי קְדוּשִׁין:
אִי יִחַלֵּל.
שְׁמַמַּע עוֹלִיס הוּא עוֹשֶׂה וְהוּא עוֹשֶׂה מְמוּרָוִין אֲלֻמְנָא תַפְסִי קְדוּשִׁין:
וְאִצִּי [א] לֹא נִבְחִי וְלֹא דַחֲסָא יִנְמָא לֹא אִיָּהוּ דַּמְשַׁמַּע דְּלוּלַד לַחוּדֵיהּ קַחִי:
מַנְיָי לֹא יִחַלֵּל.
שְׁמַע מִינֵהּ וְלִרְשַׁא לְתַרְמַנָּה לַחֲסָא אַחַד לוֹ לוּלַד וְאַחַד לַה שְׁהִיא עֲזַמָּה מִתְחַלְלַת וְנַעֲשִׂית וְזוּנָה וְאִסּוּרָה צְתוּרָמָה דְּבִי נַשֵּׂא אֵת צַת כַּהֵן הִיא וּמַסּוּס דִּידָּה אִילְטְרִיךְ קִרָּא וְלֵאלֹא מַסּוּס דְּאִמְרַתִּי אִי עֵבִיד מַהֲנֵי לַה כְּרִיךְ קִרָּא לְכַל מִילְתָּא אֲמַרְינִי אִי עֵבִיד מַהֲנֵי:
לֹא סְקִרְיוּ.
וְאִמְרִינָן לְקַמַּן (דף ו:) דְּהִיא לֹא תִקְרִיצוּ לֹא תִקְדִּישׁוּ הוּא:
מַה שְׁעֵשֶׂה עֲשׂוּי.
וְקַדְשִׁי לְדַמְיָהן:
שְׂאֲנֵי הַסַּס.
כְּכַתִּיב צְהַהוּ אֲמַר קִרָּא כִי לֹא לְרַעוּן:
וּשְׁכַר.
אֲפִי' לְהַקְרִיב קַמְיָל:

בן לוי שהקדים ונטל מעשר ראשון מן השבולים פטור הוא מתרומה גדולה.
פטור הוא מלהשלים לבתן מה שחסר לו מחלק תרומה גדולה כולו לפי שדין היה שיטול הכהן קודם תרומה גדולה היינו תרי מביא ואח"כ טול הלוי מעשרו.
אבל עכשיו שקדמו ונטלו עשר מביא נשארו תשעים וכשתחור כהן ונטל מהללו תרי מביא לפי שיצור עכשו הרי נתמנעתה תרומה גדולה כו', וכן לוי פטור ולא מלהשלים לו תחור חותות נשחטו לו מתרומה גדולה ואינו נתון לו אלא תרומת מעשר כלבד שנאמר והתרומת ממנו תרומתו ה' מעשר מן המעשר מעשר מן המעשר אמרו לך ולא תרומה גדולה ותרומת מעשר.
אבל אם הקדימו מעשר מן הכרי הויאל ומאחר שנעשה כרי שגמורה מלאכחו לתרומה ולמעש' חייב בן לוי להשלים לו מה שנפחת לו מתרומה גדולה.
ואמר ית' דר' משא אבאי א"כ.
הויאל מעשר מן המעשר אמרו לך ולא תרומה גדולה ותרומת מעשר:
אפיצו הקדימו בכרי' לבעשר ראשון **אפיפר** מתרומה גדולה:
א"כ אבאי רמא כתיב סבל מעשיתיכם תריפו.
אלמא דאיצי' קאמ מעשער מעשר ראשון קמי ותשקול תרומתו גדולה תרימו הדרו לפורש תרומה גדולה:
ומה ארית צריבת את הכרי ולהוציא את השבלין.
משום דהיא אידין הכרי נתחייב בתרומה גדולה:
הויאל חוץ את הפגום היינו אתר האלמנה והרושה ונשי' חלל ומדקאמר אתר הפגום אלמא דאי עבד מהני דאי לא מהני אמאי הוין אתר הפגום.
ל"א מהפגום בה קידוש' אלמא מהני:
אבאי.
דאמר מהני אמר להכי איצטרך לא יחלל ב' חילולין עשה א' לזרעו דפסול לכתובה או לאלמנה דפסולה לבתן הירוש':
האי א"א תקריבו היינו לא תקדשוו דהכי אמר לקמן בשמעתין:
אבא אקדישי קדיש' לדימיון למובח:

הכל ממירין פרק ראשון תמורה

צְבוּר נְאֻמַר לֹא סַפְדָּה.
שְׂאִין הַצְעִלִיס יְכוּלִין לַפְדוּתוֹ וְלַנְהוּג צְו מְנַהָּ מוֹלִין כַּהֵן גִּזְרָה וְעוּבְרָה יִי:
אֲחַל נַמְכַר הוּא.
שְׂאֵס כַּפֵּל צְו מוּס יְכוּל לְמוֹכּוּר [א] לַכְּהֵן צְבוּרַת צְכוּר דְּלַהֲכִי כְּתִיב לֹא תַפְדֶּה לֹאשְׁמוּעִי [ב] דְּצַמְכִירָה שְׂרִי:
וְאִינוּ נַמְכַר.
כְּדֻלְמִרִינָן צְבוּרוֹת (דף ג:) דְּנֵאמַר כֹּאן צְבַעֲשַׂר צְהַמָּה [ויקרא טו] לֹא יִגְאַל וְנֵאמַר לְהֵלֵן גְּבִי חַרְמִינִן [שס] לֹא יִמְכַר וְלֹא יִגְאַל מַה לְהֵלֵן מַכִּירָה עִמּוּ אֶף כֹּאן מַכִּירָה עִמּוּ דְּלִינוּ נַמְכַר (ט) [וסי'ד'] הוֹאִיל וְאִיתְקוּשׁ טו אֲהַדְרִי מַעֲשַׂר וְצְבוּר כְּדַלְקָמָן

מִיָּסָק אֲדַרְשִׁינָן צְבוּר וְצְבוּר נַמְכַר דּוּמִיָּא דְּמַעֲשַׂר צְהַמָּה לַהֲכִי כְּתִיב יִישׁ הוּא דְּחַרְמִינִן לַמְעוּטִי צְכוּר דִּיכּוּל לְמוֹכּוּר:
(טו) **סַפְדָּא וו**.
דִּיולְחָה מִקְדוּשְׁתָּה וְנַכְסֵת הַתְּמוּרָה צְמַקוּמָה דְּתוּרוּיִוּוּי לֹא מַקְדִּישׁ קַדְשֵי קַמְיָל דְּתוּרוּיִוּוּי קְדִישִׁי:
וְלֹאֲבִיִּי הֵאִי יִהִיָּה קַדַּשׁ לֹא לֹאשְׁמוּעִינָן דְּקַדְשֵׁי דְּהֵא עֲזַמְלָא נְמוּי מַהֲנֵי אֲלָלָא אִי לֹא כְּתַבִּיהּ רַחֲמֵנָא הִי"א תַלָּא רַאשׁוּנָה לַחוּלִין:
ט **קַמְיָל** קִרָּא דְּתוּרוּיִוּוּי קְדִישִׁי:
הִי"ג וְהִי צְכוּר דְּנֵאמַר צו לֹא סַפְדָּה קוּדַשׁ הַס.
לֵאל (מַכְּלָן וְאִילָין פִּירַשׁ):
וּמַקַּן.
צַפ"ו אָלוּ קַדְשִׁיס (לְקַמַּן דף כ"ה).
מַה צִין צְכוּר וּמַעֲשַׂר לְשֹׂאֵר כֹּל הַקְדִּשִׁים כֹּל פְּסוּלֵי הַמּוּקַדְשִׁין שְׁטַטְטִין סְבַטְטִילִין וְצַשׁוּק וְנַמְכְרִין צְבִטְטִילִין וְשַׁקְלִין צְבִטְטִירָא לִימְכַר כַּשָּׂאֵר חוּלִין וְלֹא חִישְׁינָן לְצִיּוּן קַדְשִׁיס לְפִי לֵטָּ שְׁהַנְתּוּ לְהַקְדַּשׁ כְּדֻלְמִרִינָן צְבוּרוֹת צַפְרַק כֹּל פְּסוּלֵי הַמּוּקַדְשִׁין (דף ל"ג):
דְּלִי שְׁרִינִי לִיָּה לְאֲדַם הַפּוּדָה אֵת פְּסוּלֵי קַדְשִׁיס לְמַכְּרָן צַשׁוּק יִקְפְּלוּ עֵלֵיהֶן וְלוֹקִטִין וְיַפְדֶּה צִיּוּקֵךְ אֲכַל צְכוּר וּמַעֲשַׂר הַנְּתַלָּן נַצְעִלִיס הַשֵּׂאֵת צְכוּר לַכְּהֵן וְהַנְתַּא מַעֲשַׂר לְצַעֲלִיס וּמַסּוּס הַרוּחָה דִּידֵהוּ לֹא מוּזְלוּלִין צַקְדַּשִׁיס:
יֵשׁ לָטָן פְּרִיָוִין.
לְשֹׂאֵר קַדְשִׁיס שְׁנַפֵּל וַיִּצְוּ מוּס לֵטָּ וּפְדַלַּס מוּפְסָיִן פְּרִיָוִין קְדוּשָׁתָן וְהֵן יוּאֲלִין לַחוּלִין וְכֵן תְּמוּרוֹתֵיהֶס שְׁנַפֵּל צְבוּ מוּס אֲכַל צְכוּר דְּצַעַל מוּס אִינוּ מוּפְסָ פְּרִיָוִין

קְדוּשָׁה לֹא הָסַס דְּאֲמַר קִרָּא.
צְבוּר קַדַּשׁ הַס צְבוּיִימָן יִהֵא שְׁלָא יֵאֵא מִקְדוּשְׁתּוֹ ע"י פְּרִיָוִין.
וּמַמַּעֲשַׂר לֹא מִתְרַן הַשֵּׂאֵת מִרְי דְּלֹא אֲוַסְצִיָּה אֲלָלָא מְצַכּוּר וְלַקְמָן מוּתַצִּי לִיָּה מַמַּעֲשַׂר וּמַהֲדַר לִיָּה מַמַּעֲשַׂר:
כֹּל עוֹלָמִין צְבוּרָה מְדַמְיָ שֶׁר הַקְרַבּוֹת הַעוֹלָמִין לְמַוְצָח שְׁקִרְבִּינָן וּמַשְׁתַּרְיָא צַסַר צְהַיָּה וְרִיקְטָה דְּלִין עוֹלָמִין מְצַטְלִין אִי אֵת זֶה וְיַמְיָנָה יִלְפִינִי לְשֹׂאֵר עוֹלָמִין וְהַכִּי מַשְׁמַע הַס צְבוּיִימָן יְהוּ אֲפִי' נַעֲרַצְבוּ:
מַדַּס פְּפֶר וּמַדַּס שְׁעִיָּי.
וְנָתָן עַל קִרְוַת וְגו' וְקַסְכַּר דְּמַעֲרַב פֶּר וְשְׁעִיר עַל יוּס

הַכִּיפּוּרִיס דְּמִתְרַיָּה דַם הַשְּׁעִיר וּמַהֲנִיא וְרִיקְטָה מְכַלֵּן לַעוֹלָמִין שְׂאִינִן מְצַטְלִין אִי א

